

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Μυθιστορήματα crossover
για το καλοκαίρι 2024

Τελικά ο δισταγμός –Να πάω ή να μην πάω;– απλώς την έκανε να αργήσει να μπει στο γυμναστήριο.

Ο Γιαν τρέχει προς το μέρος της – «Μα τι έχεις; Θα μου πεις;» ανησυχεί.

«Τίποτε...» σχεδόν ψιθυριστά η Ανίκα απαντά και προσέχει πως ο σκηνοθέτης τής γνέφει.

Αφήνει τον Γιαν, πλησιάζει τον άλλον.

Τι τελικά θα του πει; Ποια δικαιολογία;

Από τα μεγάφωνα ακούγεται ο ρυθμός που θα συνοδεύει τον χορό της με τον Γιαν.

Και το κορμί της λες και της διαμαρτύρεται – Τι πας να κάνεις;

«Θα ξεκινήσουμε με τον δικό σας τον χορό...» ο σκηνοθέτης την ενημερώνει. «Μόλις φέρανε τα κοστούμια. Πήγαινε να φορέσεις το δικό σου... Ελπίζω να μην υπάρχει κάποιο πρόβλημα... Ω, θεέ μου, για όλα εγώ πρέπει να τρέχω!»

Ο σκηνοθέτης βιάζεται να πάει προς τον χώρο με τα στερεοφωνικά και τους προβολείς.

Η Ανίκα ακίνητη.

Ο Γιαν και πάλι κοντά της.

Την αγγίζει – ένα άγγιγμα σχεδόν διακριτικό· ως διστακτική ερώτηση.

Και η Ανίκα παίρνει την απόφασή της... Όχι, δεν την παίρνει η ίδια. Είναι μια άλλη Ανίκα που αποφάσισε.

Μόνο την παράσταση... Μετά θα εγκαταλείψω. Δε θα πάω μαζί τους στα γυρίσματα... Κάποια άλλη θα βρεθεί για τον ρόλο μου.

Στρέφεται προς τον Γιαν. Πίσω του, λίγο πιο πέρα, η Σιργκούνη παρακολουθεί. Από την άλλη πλευρά της αίθουσας, η Ντάφνη μέσα από τον φακό της μηχανής της προσπαθεί να διακρίνει λεπτομέρειες πάνω στο πρόσωπο της Ανίκα.

Λεπτές λεπτομέρειες που όμως μπορεί κάτι να είναι ικανές να ερμηνεύσουν.

«Αλλάζω κι έρχομαι...» η Ανίκα δηλώνει.

Το σώμα της πανηγυρίζει. Η σκέψη της έχει ναρκωθεί.

Εξώφ.: Θανάσης Γεωργίου

Μάνος Κοντολέων

Ποτέ πιο πριν...

Η Ανίκα ζει μαζί με τον πατέρα της και τη θεία της πάνω από δεκαπέντε χρόνια σε μια χώρα του Βορρά. Η ίδια, όπως βέβαια και οι δικοί της, έχει γεννηθεί σε μακρινή χώρα της Ανατολής.

Η Ανίκα καταπιέζεται από τα αυστηρά ήθη της πατρίδας της, τα οποία οι δικοί της θέλουν να της επιβάλουν.

Είναι στην εφηβεία, αναζητά τρόπους να εκπληρώσει τα προσωπικά της όνειρα, ο έρωτας μπαίνει στη ζωή της... Κι ενώ προσπαθεί να βρει τον δικό της βηματισμό, το παλιό οικογενειακό μυστικό έρχεται να υπενθυμίσει πως, σε κάποιες περιοχές της γης, η ελεύθερη έκφραση των συναισθημάτων είναι κάτι απαγορευμένο.

**Χρυσή Λίστα ELNIPLEX
ΒΡΑΒΕΙΟ Ελληνικού Τμήματος της IBBY
ΒΡΑΒΕΙΟ λογοτεχνικού περιοδικού
«Ο Αναγνώστης»**

16+ | BKM 14397 | 168 σελ.

Από τα μεγάφωνα δυνατές, αγριεμένες αντρικές φωνές υπενθυμίζουν τη μονιμότητα μιας τιμωρίας, ενώ ντραμς και ηλεκτρικές κιθάρες καλύπτουν τους ήχους σωμάτων και αντικειμένων.

Ο Καπιτάνο χαμογελά – τώρα αισθάνεται σε οικεία ατμόσφαιρα και παρακολουθεί τις δέσμες ενός υπογάλα-νου φωτός να παίζουν με τα μαύρα ρούχα του.

Προχωρά προς το μπαρ, κάτω από την αριστερή του μασχάλη συγκρατεί τη λεπτή, μαύρη βέργα και ζητά κάτι να πιει – το ποτό είναι νοθευμένο, αλλά και ποιος θα το καταλάβει αυτό; Ολόγυρα, παιδαρέλια που ακόμα δεν έχουν μάθει να ξεχωρίζουν τα μολτ από τα μπέρμπον.

Ελάχιστοι όσοι έχουν μεταμφιεστεί – η γιορτή των Νεκρών έχει εκφυλιστεί. Περισσότεροι όσοι έχουν επιλέξει μια απλή, κλασική μάσκα. Που στους περισσότερους έχει χαλαρώσει, πέφτει κάτω από τον λαιμό.

Κάποιοι άρχισαν να τον προσέχουν – σκύβουν τα κεφάλια για να σχολιάσουν την εμφάνισή του, άλλοι δείχνουν πως ξαφνιαστήκαν, άλλοι ρίχνουν ματιές θαυμασμού.

Punishment for all my sins.

Μια νεαρή τον πλησιάζει, κινείται στον ρυθμό του τραγουδιού, αλλά ο Καπιτάνο την κοιτά ουδέτερα, σχεδόν δεν την προσέχει, αναζητά...

Να τοι! Απέναντι ακριβώς από το μπαρ, μαζεμένοι όλοι τους γύρω από τη Σύνθια, που έχει σκύψει πάνω από μια τούρτα και σβήνει τις φλογίτσες που προσφέρουν μικρές, στιγμιαίες, τρεμάμενες αναλαμπές. Κεράκια μέσα στην κυριαρχία των dancing lights. Και ο Καπιτάνο πλησιάζει... Απλώς τους πλησιάζει. Έχει διαλέξει γωνιά μοναχική και ακουμπά την πλάτη σε κάποιο μεταλλικό δοκάρι, μέσα στο στόμα του κάποιο παγάκι κροταλίζει. Κοιτά. Τους παρατηρεί...

Έχουν στα χείλη τους υπολείμματα του γλυκού, τα αγόρια αδειάζουν τα ποτήρια και ζητάνε να τους τα γεμίσουν με νέες μπόμπες, τα κορίτσια αφήνονται στη δροσιά των κοκτέιλ, κάποιες αποσύρονται προς το βάθος όπου μια φωτεινή λέξη ενημερώνει: «toilets», και μαζί με τις νέες αποχρώσεις του γενικού φωτισμού, τα πρόσωπά τους βυθίζονται στο γκρίζο του καπνού από τα τσιγάρα.

Ο Καπιτάνο κοιτά. Επίμονα... Τη Σύνθια. Μόνο.

Το μήνυμά του... Ένα κάλεσμα.

Now I'm no coward, but I ain't no cool.

Μάνος Κοντολέων

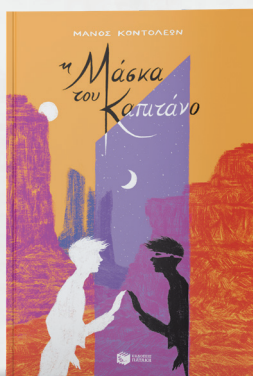
Η Μάσκα του Καπιτάνο

Ο δεκατετράχρονος Φιλ, προσπαθώντας να ξεπεράσει την ψυχρότητα με την οποία τον μεγάλωσαν οι γονείς του, αλλά και τις δύσκολες καταστάσεις που βιώνει, ανακαλύπτει την ύπαρξη του Καπιτάνο, ενός άλλου εαυτού του πίσω από τον οποίο θα θελήσει να κρυφτεί.

ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ

Best of the Best - Χρυσή Λίστα
ELNIPLEX

12+ | BKM 13235 | 208 σελ.

Ο Νικήτας ξαπλώνει πάνω στα βότσαλα τη μηχανή. Τη θερμότητά της την κουβαλά μαζί του, ανάμεσα στα σκέλια του. Κι έπειτα με σταθερές κινήσεις, αποφασισμένες, γδύνεται, βγάζει ένα ένα τα ρούχα του και κοιτά μόνο το γαλάζιο νερό, που τόσο κοντά του εξακολουθεί να λικνίζεται, να τον πλησιάζει και να του ξεφεύγει, να στέλνει ψιθυρίσματα των παφλασμών του...

Το γυμνό σώμα ίδιο με ακόντιο καρφωμένο πάνω στα άσπρα βότσαλα. Και κάποιες ηλιαχτίδες το αποφασίζουν, τρέχουν να το προσκυνήσουν, να το χαϊδέψουν, κάτω από τη δικιά τους επαφή το κορμί ενός έφηβου μετατρέπεται σε κορμί ενός άντρα.

Η απόσταση που χωρίζει τον Νικήτα από τη θάλασσα δεν είναι μεγάλη. Μοναχά δυο δρασκελιές είναι αρκετές για να φέρουν τα δάχτυλα των ποδιών του να δροσιστούν από τα παιχνιδιάρικα πιτσιλίσματα των κυμάτων. Και μετά η κοιλιά και το στέρνο αναριγούν καθώς έρχονται σε επαφή με την απαιτητική αίσθηση του κρύου.

Το σώμα του Νικήτα βουλιάζει. Το νερό το περικλείει μέσα σε μια αγκαλιά τόσο υγρή, τόσο απέραντη...

Η θάλασσα αποδέχεται την κατάκτησή της και ο Νικήτας κλείνει τα βλέφαρα, βλέπει μόνο κάποια χρώματα που μπλέκονται το ένα με το άλλο, αλλά οι ρόγες του στήθους του έχουν αρχίσει να τρεμουλιάζουν στο άγγιγμα του αλατιού και τα πόδια του κρατιούνται ανοιχτά, τα πέλματά του μπήγονται μέσα στον υγρό βυθό και ο φαλλός ακολουθεί τους σπασμούς μιας πανάρχαιας εντολής....

Καταχτά και καταχτιέται... Το διάφανο νερό στολίζεται με τα ρυάκια της υπόλευκης ουσίας και μετά είναι πλέον η ίδια η θάλασσα που τραβά την ανηφόρα πάνω στις ωμοπλάτες για να δροσίσει, να γαληνέψει, να ευχαριστήσει αυτόν που τη λαχτάρησε, την κυρίεψε, τη γονιμοποίησε...

Μάνος Κοντολέων

Μάσκα στο φεγγάρι

Ο Νικήτας και η Κλειώ είναι ερωτευμένοι. Η Έλλη Κωλέττη, η νέα φιλόλογός τους, μελετά την υποκριτική του μεγάλου ηθοποιού Λουκά Αλεξίου, που αυτοκτόνησε στην πιο ώριμη στιγμή της καριέρας του. Η Έλλη προτείνει στους δύο μαθητές της να ψάξουν μαζί, για να βρουν τι έκρυβε ο Αλεξίου πίσω από μια μάσκα που έμοιαζε με το φεγγάρι.

ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ

16+ | BKM 02088 | 512 σελ.

Και μέσα στον ημιυπόγειο χώρο, πάντα η απομόνωση της τσιγαρίλας, του μισόφωτου και χαμηλόφωνης έντασης μουσική σταλμένη από τα στέκια τζαζ της Νέας Ορλεάνης. Βουβά, σκοτεινά τα φλιπεράκια.

Κάποιες μόνο από τις γύψινες απλίκες φωτισμένες.

Το φως μιας απ' αυτές πιο πολύ σκιάζει, παρά φωτίζει το πρόσωπο...

Ο Φώτος τον κοιτά. Τα χείλη του σε διάγραμμα χαμόγελου... Ίσως όμως και ενόχλησης από κάποιο γνώριμο μούδιασμα πάνω στο στήθος.

«Γιατί κάτι μου έλεγε πως σήμερα θα σε συναντούσα;»

Ο Βάιος πλησιάζει το τραπέζι του μπιλιάρδου.

Πάνω στην πράσινη τσόχα, το ξύλινο τρίγωνο έχει περικυκλώσει τις πολύχρωμες μπάλες. Με κίνηση τραχιά, το αφαιρεί. Με κίνηση αποφασιστική πιάνει μια στέκα. Και γέρνει το σώμα. Το στήθος ακουμπά πάνω στην κορνίζα του τραπεζιού. Η πίεση του ξύλου πάνω στο κέντρο του στήθους του μετατρέπει τη γνωστή ενόχληση σε απρόσμενη ανακούφιση. Η στέκα ζυγιάζεται ανάμεσα στα δάχτυλά του. Και μετά ορμά πάνω στις μπάλες...

Η στέκα. Άτακτα, άναρχα, αυθαίρετα εκείνες απλώνονται πάνω στην τσόχα. Μέσα στην αίθουσα μόνο οι δυο τους.

Κι ο άντρας πίσω από τον πάγκο του μπαρ.

Μα δεν τους κοιτά. Τοποθετεί ποτήρια στα ράφια. Γύρω από το τραπέζι του μπιλιάρδου, άλλοτε ο ένας σκύβει και χτυπά και ο άλλος τον καρφώνει με τη ματιά του κι άλλοτε...

Ποιος ο ένας, ποιος ο άλλος;

Φοράνε και οι δυο –έτυχε να φοράνε– κοντομάνικα πουκάμισα σε παρόμοιο απροσδιόριστο χρώμα. Κάτι ανάμεσα σε κίτρινο και πορτοκαλί το ένα· πιο έντονη, πιο εκτυφλωτική η απόχρωση στο δεύτερο.

Και στις τέσσερις μασχάλες οι στάμπες του ιδρώτα φέρνουν πιο κοντά τις αποχρώσεις.

Ο Βάιος πρόσεξε το ανοιχτό στο στήθος πουκάμισο του Φώτου.

Ξεκούμπωσε και το δικό του.

Και έτσι –τόσο όμοιοι, μα όχι ίδιοι– μονομαχούνε.

Μάνος Κοντολέων

Μάνος Κοντολέων

Ο άλλος

Μια ιστορία όπου το παρελθόν εισβάλλει στο παρόν και ξαφνικά τα καλά κρυμμένα οικογενειακά μυστικά φωτίζονται. Οι δεκαεξάχρονοι Βάιος και Φώτος γεννήθηκαν την ίδια μέρα της ίδιας χρονιάς. Μα μέχρι εκείνο το καλοκαίρι του 1990 δεν είχε τύχει να συναντηθούν...

Χρυσή Λίστα ELNIPLEX

12+ | BKM 13698 | 224 σελ.

ΑΛΛΟ ΝΑ ΣΕ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ και άλλο να σε αξιολογούνε.

Η Στεφανία είχε μάθει –άλλωστε αυτό και η ίδια επιδίωκε– να τη χρησιμοποιούν... Ή πιο σωστά ας το πούμε – να χρησιμοποιούν το σώμα της.

Μα σάμπως αυτό και η ίδια δεν είχε αποφασίσει να διαπραγματεύεται πρώτα και μετά να πουλάει; Το σώμα...

Μήτε καν αυτό. Το κορμί της – έτσι, για να κυριολεκτούμε. Γιατί μέσα στο σώμα κατοικεί το συναίσθημα.

Το κορμί μπορεί και ως αντικείμενο να το δεις. Το πουλάς, το αγοράζεις. Το επισκευάζεις, το σπαταλάς.

Αναλώσιμο είναι. Το κορμί.

Το κορμί της, λοιπόν, η Στεφανία διέθετε.

Και οι ενδιαφερόμενοι το χρησιμοποιούσαν.

Εκείνη κατά τη διάρκεια όλης αυτής της χρησιμοποίησης απείχε.

Η όλη διαδικασία δεν την αφορούσε.

Έτσι το είχε δει. Έτσι το έκανε. Έτσι και οι πελάτες κάνανε.

Μα ο άντρας που της είχε ανοίξει την πόρτα του ξενοδοχείου εκείνο το μεσημεράκι, δεν επρόκειτο να κάνει το ίδιο.

Περίεργο.

Ήταν την ώρα που πλέον η βροχή είχε κοπάσει και ο μεσημεριανός ήλιος χωνότανε ανάμεσα στις κουρτίνες του δωματίου, όταν η Στεφανία ανατρίχιασε.

Μύρισε απρόσμενα τη μυρωδιά αυτού του άντρα...

Κέδρος, σανταλόξυλο, αρμπαρόριζα... Ένα after save.

Κάτι πολύ προσωπικό.

Δεν το αναζήτησε εκείνη. Αυτός πρέπει να της το επέβαλε.

Μα, ναι! Το κορμί του πάνω στο δικό της ήταν και απότομα έμεινε ακίνητος, το βλέμμα του παραβίασε το δικό της. Και τότε...

Τότε ήταν που η Στεφανία συνειδητοποίησε πως δεν τη χρησιμοποιούσε, μα την αξιολογούσε.

Τη μετρούσε. Τη βαθμολογούσε. Σχέδια αξιοποίησής της σχεδίαζε.

Και η Στεφανία ανατρίχιασε. Προς στιγμή.

Μετά προτίμησε να το λησμονήσει. Και επέστρεψε στην αυτονομία των αισθήσεών της.

Μάνος Κοντολέων Αμαρτωλή πόλη

Μια χώρα. Μια πόλη. Οι άνθρωποι... Η Στεφανία, ο Κλεάνθης, ο Τονίνο (που θέλει να τον φωνάζουν Σαμποτάζ)... Σε εποχή μεγάλης οικονομικής κρίσης. Αλλάζουνε όλα και όλοι.. Αλλάξανε –γαμώτο μου!– οι δρόμοι, τα μαγαζιά, τα σπίτια. Αλλάξανε οι άνθρωποι... Πάρ' το χαμπάρι, φίλε! ...Μα κάποια πράγματα –το ξέρω και δε χρειάζεται εσύ να μου το πεις– δεν έχουν, ακόμα, αλλάξει.

Όπως τα μαλλιά της Στεφανίας! Ήταν και παραμένουν κόκκινα. Και μακριά. Και όλο μπούκλες. Όχι, αυτά δεν αλλάξανε... Ακόμα έστω. Είναι μαλλιά που είχαν και έχουν την απόχρωση μιας φλόγας την ώρα που ετοιμάζεται να σβήσει. Έτσι ήταν τα μαλλιά της Στεφανίας από πάντα. Και πάντα κόκκινα παραμένουν· δεν αλλάξανε. Μα μέχρι τότε θα είναι τα ίδια;

Μικρή Λίστα Κρατικών Βραβείων,
Μικρή Λίστα Ελληνικού Τμήματος της IBBY

18+ | BKM 10861 | 392 σελ.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**